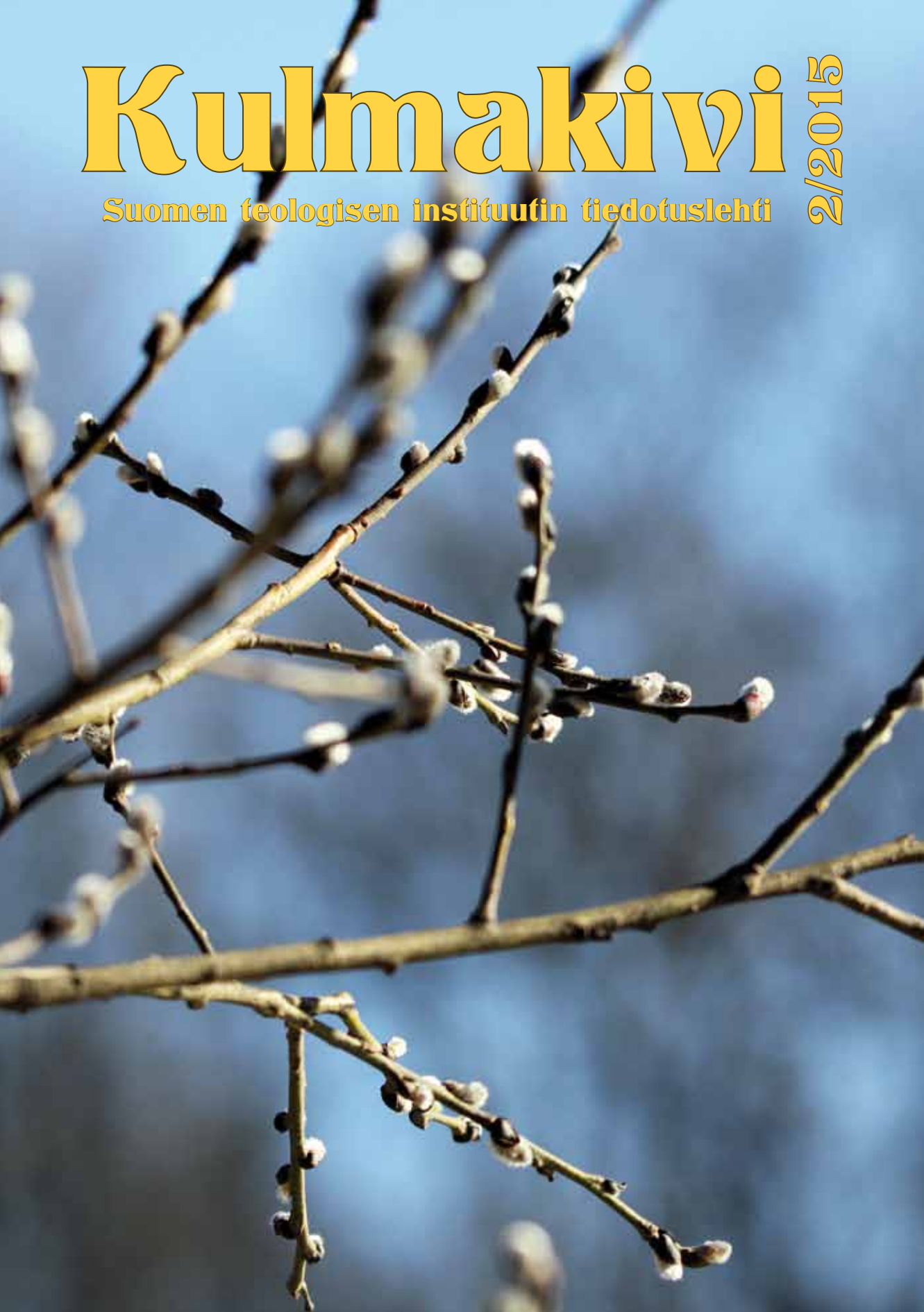

Kulmakivi

Suomen teologisen instituutin tiedotuslehti

2/2015

Ville Auvinen

1.4.2015

Kirkon Jeesus

Millainen on kirkon Jeesus? Tai voidaanko edes puhua kirkon Jeesuksesta? Nykyään vallalla on ajatus, että jokaisella on oma Jeesuksensa, oma näkemyksensä hänestä, eikä ketään voi vaatia hyväksymään jotain valmiiksi annettua oppia. Ja kuitenkin kristillisellä kirkolla on oma, kaikille yhteinen, Raamattuun perustuva ja kirkon alkuvuosisatoina hioutunut oppinsa Jeesuksesta, rikas kristologia.

Yksi kolmesta ns. ekumeenisesta uskontunnustuksesta on Athanasiuksen uskontunnustus. Se sisältyy myös luterilaisiin tunnustuskirjoihin, ja niinpä jokainen Suomen. ev.lut. kirkon pappi on pappisvallassaan tai -lupauksessaan sitoutunut myös siihen. Athanasiuksen uskontunnustus alkaa sanoilla: *Sen, joka tahtoo pelastua, on ennen kaikkea pysyttävä yhteisessä kristillisessä uskossa. Sitä on noudatettava kokonaisuudessaan ja väärentämättä. Joka ei niin tee, joutuu epäilemättä iankaikkiseen kadotukseen.* Ajatus siitä, että jokaisella saa olla oma, henkilökohtainen näkemyksensä, on tästä kaukana.

Athanasiuksen uskontunnustus keskittyy erityisesti kolminaisuusoppiin, mutta myös Jeesuksesta siinä lausutaan keskeisiä

opinkohtia.: Oikea oppi on tämä: *Me uskomme ja tunnustamme, että meidän Herramme Jeesus Kristus on Jumalan Poika, yhtä lailla Jumala ja ihminen: Isän luonnosta ennen aikojen alkua syntyneenä hän on Jumala, äidin luonnosta ajassa syntyneenä hän on ihminen. Hän on täysi Jumala ja täysi ihminen järjellisine sieluineen ja ihmisruumiineen. Jumaluudessaan hän on samanarvoinen kuin Isä, ihmisydessään vähäarvoisempi kuin Isä. Vaikka hän on Jumala ja ihminen, ei kuitenkaan ole kahta Kristusta, vaan yksi. Yhdeksi hän ei ole tullut siten, että jumaluus olisi muuttunut ihmisyydeksi, vaan siten, että Jumala on omaksunut ihmisyyden. Yksi hän ei ole sen vuoksi, että luonnot olisivat sekoittuneet toisiinsa, vaan siksi, että hän on yksi persoona. Sillä niin kuin järjellinen sielu ja ruumis yhdessä ovat yksi ihminen, niin Jumala ja ihminen ovat yksi Kristus. Hän on kärsinyt meidän pelastuksemme tähden, astunut alas helvettiin, noussut kuolleista, astunut ylös taivaisiin, istunut Isän oikealle puolelle, ja sieltä hän on tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Hänen tullessaan kaikkien ihmisten on noustava*

kuolleista ruumiillisesti ja käytävä tilille siitä, mitä ovat tehneet. Hyvää tehneet pääsevät ikuiseen elämään, paha tehneet joutuvat ikuiseen tuleen.

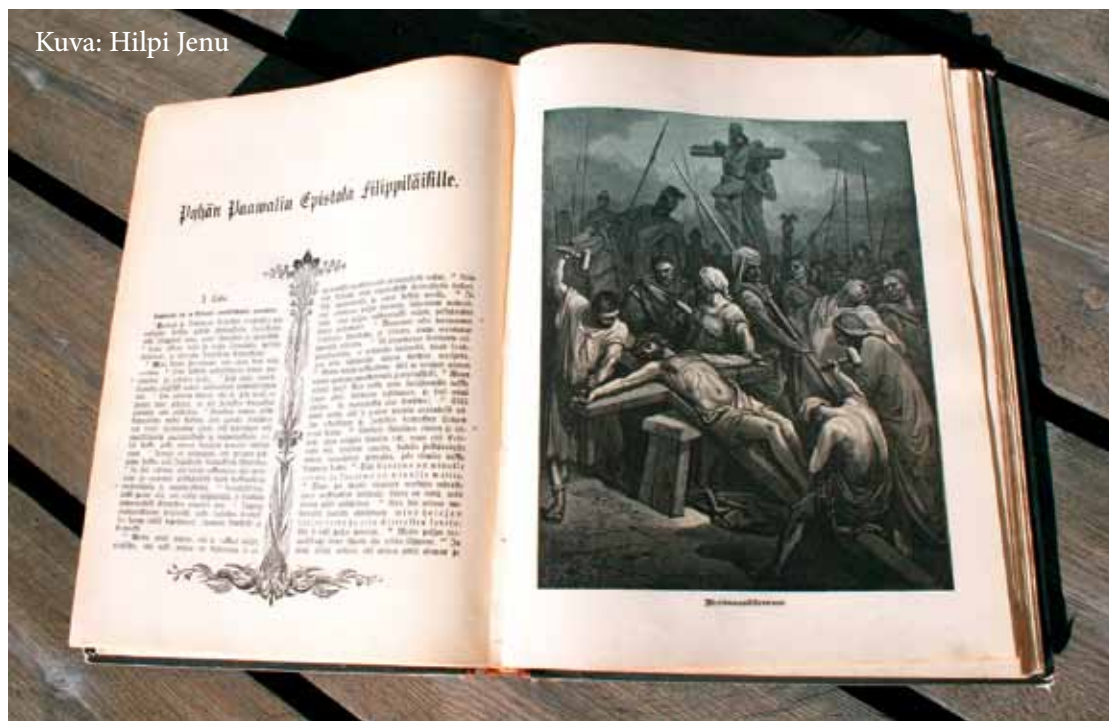
Meidän aikanamme Jeesuksesta halutaan tehdä pelkkä ihminen. Hänen tahdotaan olleen naimisissa Maria Magdalenan kanssa ja saaneen hänen kanssaan jälkeläisiä. Hänen tahdotaan jääneen hautaan ja vaikuttavan tänä päivänä ainoastaan opetustensa välityksellä. Hänen tahdotaan olleen aivan samanlainen syntinen kadun tallaaja kuin kuka tahansa meistä. Mutta miten sellainen Jeesus voisi auttaa meitä?

Ristin ja ylösnousemuksen pääsiäinen julistavat meille kristologian kaikkein tärkeintä asiaa: Jumalan Poika, syntin ja viaton, kärsii kuoleman ”meidän pelastuksemme tähden”, ja hän nousee kuolleista, koska kuolemakaan ei voi lopullisesti kukistaa Elämän Herraa. Niin meille syntisille valmistetaan anteeksianto kaikista synneistä, ja ovi kuolemasta iankaikkiseen elämään on avoin myös meille, joille kuuluisi synnin palkkana kuolema. Vain hän, joka on yhtä aikaa Jumala ja ihminen, on voinut tehdä tämän.

Nykyään puhutaan myös paljon siitä, että me kohtaamme Kristuksen lähimmäisissämme. Se on totta. Kuvaus viimeisestä tuomiosta (Matt. 25:31–46) opettaa selvästi, että minkä olemme tehneet tai jättäneet tekemättä lähimmäiselle, sen olemme tehneet tai jättäneet tekemättä Kristukselle. Lähimmäisissä emme kuitenkaan kohtaakaan Kristusta Vapahtajana, syntien anteeksiantajana. Vapahtajana Jeesus tulee luoksemme ja kohtaa meidät Jumalan sanassa ja sakramenteissa. Ne välittävät meille sen anteeksiantamuksen, jonka Jeesus hankki koko maailmalle ristillä. Sitä kohtaamista me ennen kaikkea ja ensin tarvitsemme. Sitten meidät lähetetään osoittamaan kiittollisuuttamme Kristukselle ja palvelemaan häntä lähimmäisissä. Jos sanoma rististä vaikenee ja sen sijaan puhutaan vain lähimmäisyydestä, ei enää julisteta kirkon Jeesusta vaan jotain muuta.

Athanasiuksen uskontunnustus päättyy selviin sanoihin: *Tämä on yhteinen kristillinen oppi. Se joka ei usko sitä vakaasti ja vahvasti, ei voi pelastua.*

Kuva: Hilpi Jenu

Mihin Jeesus haudattiin?

Timo Eskola

Pitkäperjantain ja pääsiäisen tapahtumat sijoittuvat erityisesti haudan ympärille. Jeesus teloitettiin raa'asti rikollisten tapaan. Siksi hänen ruumistaan piti käsitellä tämän kohtalon mukaisesti. Tärkeimmän säännön antoi Vanha testamentti. Rikollisten ruumis ”on haudattava vielä samana päivänä” (5. Moos. 21:22). Syynä oli se, että rikollinen on Jumalan kiroama ja maa saastuisi hänen ruumiistaan, ellei sitä ole haudattu asiallisesti.

Kuka sai suorittaa hautauksen?

Meistä voi tuntua oudolta ajatella, että Jeesuksen kuoleman tapauksessa hänen perheensä ei olisi saanut haudata hänen ruumistaan, mutta näin asia oli. Juutalaisen tavan mukaan rikollisia ei saanut haudata pyhitettyyn paikkaan eikä perhehautaun. Tämän kertoo juutalaisen perimätiedon kirja Mishna (hieman Raamattua myöhemmin).

Perimätiedon mukaan juutalaisten virkamiesten tuli järjestää hautapaikka teloitetuille. Yksi hautausmaa oli järjestettävä kuristetuille, joihin ristiinnaulitut kuuluivat, ja toinen kivitetyille (mSanh. 6:5). Perimätiedossa nämä ohjeet on annettu Suurelle neuvostolle eli Sanhedrinille.

Koska Suuri neuvosto oli luovuttanut Jeesuksen roomalaisten hallitsijoiden käsiin, se oli vastuussa myös ruumiin hautamisesta. Craig Evans, STI:n ja Perustan teologisilla opintopäivillä juuri vierailututkija, toteaa, että evankeliumien mu-

kaan tämä tehtävä annettiin Joosef Arimatealaiselle. Markuksen mukaan Joosef ”meni Pilatuksen puheille ja pyysi Jeesuksen ruumista” (15:43). Tämän jälkeen Jeesuksen ruumis haudattiin juuri niin kuin juutalainen perimätieto edellyttää.

”Joosef osti pellavavaatteen, otti Jeesuksen ristiltä, kääri hänet vaatteeseen ja pani hänet valmiiseen kalliohautaun.” (15:46).

Minkälainen Jeesuksen hauta oli?

Evankeliumien mainitsema hauta on kalliohauta, joka oli kaivettu kalkkikiveen (Markus sanataarkasti: ”kallioon koverrettu hautakammio”). Se on alueen tyypillisin hautamalli. Hauta on niin kutsuttu sormihauta. Sen keskipisteenä on kammi, jonka reunassa olevalle kivilavetille liinaan kääritty ruumis jätettiin odottamaan hajoamistaan. Oveksi vieritettiin suuri kivilaatta.

Vuotta myöhemmin ruumiista vastuussa olevat henkilöt, yleensä sukulaiset, tulisivat sitten siirtämään vainajan luut puolimetrisen luuarkkuun, joka sijoitettiin haudassa oleviin onkaloihin (tästä viittaus ”sormiin”).

Hautakammio oli sen verran korkea, että rukoilijat saattoivat seitsemänpäiväisen suruajan alussa, kolmen ensimmäisen päivän ajan, käydä itse haudassa rukoilemassa. Ilmeisesti juuri tätä tointa varten ruumiskäärö voideltiin hyvänhajuisilla voiteilla, jotta haudan sisällä rukoileminen

Kuva: Timo Eskola

olisi hajun puolesta mahdollista. Juutalaisen perimätiedon mukaan kolmen päivän jälkeen ruumis alkaa olla hajoamistilassa, eikä sen lähelle pidä mennä.

Kertomukset Jeesuksen hautaamisesta vastaavat siten yksityiskohdittain sitä, mitä muuten tiedämme juutalaisista tavoista. Vaikka rikollisten julkinen sureminen oli estetty, yksityinen rukoileminen oli mahdollista – ja sitä varten naiset menivät myöhemmin haudalle hyvänhajuisten voiteiden kanssa. Heidän tarkoituksenaan oli rukoilla juutalaisen tavan mukaisesti haudan sisällä, koska se oli vielä kolmantena päivänä (siis sapatin päätyttyä) luvalista.

Missä hauta sijaitsi?

Jeesuksen haudan sijainnista on ollut kiistaa pitkään. Tavallinen perimätieto näyttää kuitenkin pitävän paikkansa. Pyhän haudan kirkon paikka nykyisessä Jerusalemissa on todennäköinen sijainti. Alue on Jeesuksen aikaan ollut kaupungin muurin

ulkopuolella, aivan kuten puhtaussäännöt vaativat. Ristiinnaulitseminen tapahtui tavallisesti kaupungista ulos kulkevien teiden varsilla, koska järkyttävän teloituksen tarkoitus oli toimia varoituksena kansalaisille: näin teillekin käy, jos kapinoitte.

Pyhän haudan kirkon kohdalla nämä kaksi tekijää yhdistyvät. Paikka on ensinnäkin kaupungin yhden portin lähellä. Toiseksi se on Herodeksen ajan hautausmaan laidalla. Tästä voidaan päätellä, että matkaa ristiinnaulitsemisen paikasta haudalle on ilmeisesti ollut vain joitain kymmeniä metrejä.

Edellä mainittu Evans viittaa juutalaiseen arkeologieihin, jotka yhdessä kristittyjen teologien kanssa toteavat, että kertomus Jeesuksen hautaamisesta on historiallisesti vakuuttava. Sen yksityiskohdat vastaavat kohta kohdalta niin juutalaista uskonnollista lakia, kuin arkeologian löytöjä. Ainoa ihmisille selittämätön pääsiäisen tapahtuma on, että tämä kalliohauta oli viikon ensimmäisenä päivänä tyhjä.

Kuva: Kirsi Sell

Risti vai kunnia?

Ville Auvinen

”**Risti vain**, risti vain, kerskaus on mulla” lauletaan sekä evankelisten Siionin kanteleessa että viidesläisten uudessa Viisikielisessä. Tuo laulun kertosaäkeessä toistuva lause on oikeastaan aivan absurdi. Ristiinnaulitseminen oli mitä häpeällisin, kaikkein kurjimmille rikollisille ja orjille tarkoitettu teloitustapa. Jeesuksen ajan maailmassa ei kenellekään olisi tullut mieleenkään kerskata ristikästä. Kuitenkin juuri ristikästä tuli Jeesukseen uskovien julistuksen keskus ja kerskauksen aihe. Siitä Paavalikin sanoo kerskaavansa (Gal. 6:14). Edelleen Paavali kirjoittaa korinttilaisille: ”En halunnut tietää teidän luonanne mistään muusta kuin Jeesuksesta Kristuksesta, en muusta kuin ristiinnaulitusta Kristuksesta” (1. Kor. 2:2) – siis ristiinnaulitusta, ei ylösnousesta, Kristuksesta. Toki Kristuksen ylösnousemuskin on evankeliumin ytimessä, ja joka ei siihen usko, on kaikista ihmisistä sääliittävin (1. Kor. 15:19), mutta kaikkein keskeisintä on kuitenkin Jeesuksen risti, häpeäpuu, jolla ihmiskunnan synnit sovitettiin. Sana ristikästä on Jumalan voima (1. Kor. 1:18) ja meidän kerskauksemme.

Ristikästä kerskaaminen merkitsee myös oman ristikästä kantamista. Meille ei ole luvattu tässä ajassa kunniaa ja menestystä vaan Kristuksen seuraamista hänen kärsimyksissään. On niitä, jotka Jeesuk-

sen ristikästä ja veren sijasta tahtovat puhua vain hänen ylösnousemusvoimastaan. He tahtoisivat olla siitä osallisia sillä tavalla, että saisivat jo nyt nauttia menestystä. Tie kunniaan ja kirkkauteen kulkee kuitenkin vain ristikästä ja Kristuksen kuoleman kantamisen kautta. Vasta perillä taivaassa perille päässeet seppelöidään kunnialla.

Paavali joutui 2. Korinttilaiskirjeessä taistelemaan aikansa kunnian teologeja vastaan. Nämä olivat tulleet seurakuntaan ylpeilemään omista hengellisistä kokemuksistaan. Paavali kirjoittaa kunnian tavoittelusta ihastuneille korinttilaisille: ”Mutta hän on vastannut minulle: ’Minun armoni riittää sinulle. Voima tulee täydelliseksi heikkoudessa.’ Sen tähden ylpeilen mieluummin heikkoudestani, jotta minuun asettuisi Kristuksen voima. Siksi iloitsen heikkoudesta, loukkauksista, vaikeuksista, vainoista ja ahdingoista, joihin joudun Kristuksen tähden. Juuri heikkona olen voimakas” (2. Kor. 12:9–10). Paavali oli oppinut Jumalan valtakunnan salaisuuden: Jumala on kätkenyt suurimman voimansa suurimpaan heikkouteen. Jotka tavoittelevat ajallista kunniaa ja menestystä, katsovat ja arvioivat maailmaa inhimillisesti. Joka katsoo Jumalan avaamin uskon silmin oppii iloitsemaan heikkoudestaan, kerskaamaan ristikästä ja odotamaan tulevaa iankaikkista kunniaa.

OPISKELIJAN SUUSTA

Päätös lähteä opiskelemaan teologiaa Helsingin yliopistoon ei ollut minulle itsestään selvä valinta. Itse asiassa en ollut suunnitellut sitä lainkaan. Lukiossa uskonto oli kuitenkin yksi lempiaineistani, ja kirjoitin uskonnon reaalikokeesta täydet pisteet. Menestyminen reaalikokeessa aukaisi ovet Helsingin teologiseen tiedekuntaan ilman pääsykoetta. Minulla oli ollut suunnitelmissa kuitenkin toisenlainen ammatti. Abikevään edetessä yllätyksekseni mieleni alkoikin muuttua ja teologinen houkuttaa. Kesällä odotellessani tuloksia koin vahvasti, että Jumala näytti paikakseni Helsingin ja teologian opiskelun. Tuleva ammattikaan ei ollut niin kaukana omasta aiemmasta suunnitelmasta, sillä olin halunnut opettajaksi.

Tällä hetkellä toisen vuoden opinnot teologisen opettajalinjalla ovat pian päättymässä, enkä ole hetkeäkään katunut parin vuoden takaista päätöstäni. Lähtiessäni opiskelemaan kotipaikkakunnaltani Kempeleestä sain kuulla varoituksia uskon kuolemisenesta ja yliopiston liberaalteologiasta. Silloin kuulin myös STI:stä ensimmäistä kertaa. Kokemukseni mukaan STI:n luennot ovatkin ensiluokkaisia! Ne ovat antaneet paljon tukea opiskeluun ja haastavat yliopiston antamaa kuvaa esimerkiksi eksegetiikasta. Nuorelle ja kokemattomalle teologinalulle nämä olivat ja ovat yhä tärkeä tuki. STI:n kautta olen saanut mahdollisuuden tavata myös muita samalla lailla ajattelevia teologian opiskelijoita.

Teologian opiskelu on ollut mielestäni mukavaa ja antoisaa, sillä teologeja tarvitaan yhä tämän päivän moniuskontoisessa maailmassa. Minäkin haluan omalla työlläni olla kertomassa tuleville oppilailleni erilaisista uskonnoista ja etenkin kristinuskosta. Toisaalta tunnen suurta vastuuta tästä tehtävästä. Onneksi tarjolla on kuitenkin paljon tukea opiskeluaikana niin STI:n kuin herätysliikkeidenkin kautta.

Kiitos STI:n väki, te teette arvokasta työtä!

Anna Siekinen teol. yo

Iltapäivystäjä Pirkko Ylöstä kantaa usko Kristukseen

Teksti: Martti Pyykönen, kuva: Ville Auvinen

Suomen teologinen instituutti elää mukana opiskelijoiden arjessa hyvin monella tavalla. Aina eivät opiskelijan työajaksi riitä virka-aika, kahdeksan ja kuudentoista väliin osuvat tunnit, vaan esseitä, kandidaatintutkielmia ja graduja kirjoitetaan ja kirjoja luetaan myös myöhempään. Jotta ovet opiskelijoille pysyvät auki myös henkilökunnan työajan ulkopuolella, tarjoavat apunsa monet Suomen teologisen instituutin uskolliset ystävät toimien iltapäivystäjän tärkeässä tehtävässä. Joillakin heistä tehtävä kulkee jopa perheessä eteenpäin, kuten monelle opiskelijalle hyvin tutuksi tulleella Pirkko Ylösellä.

Nummi-Pusulasta lähtöisin, vuonna 1965 Espooseen muuttanut Pirkko, on tehnyt elämäntyönsä Diakonissalaitoksen lastenkodissa. Kotisisaropiston käynyt Pirkko jäi ensin kesätöihin opiston omaan lastenkotiin, mutta pian huomasi siellä ilmoituksen työpaikasta Diakonissalaitoksen lastenkodissa.

– Lapset olivat se minun juttuni. Tykkäsin kovasti työstäni, vaikka se oli hyvin intensiivistä. Lapset asuivat kokoaikaisesti lastenkodissa, ja niin asuimme me työntekijätkin, vaikka omissa huoneissamme.

Lastenkodissa oli aluksi lapsia 3-vuotiaasta täysi-ikäisyyteen saakka, Pirkko Ylönen kertoo.

Jonkin aikaa myöhemmin saman lastenkodin yhteyteen perustettiin vauvala, jossa asui vain vauvaikäisiä lapsia, ja Pirkko siirtyikin töihin vauvojen pariin yhdeksäksi vuodeksi.

– Vauvalassa työ oli hyvin rankkaa, mutta pidin siitä. Rankkaa oli, kun näki, millaisista taustoista vauvat lastenkodin vauvalaan tulivat, Pirkko kertoo.

Vauvalan työt jäivät Pirkko Ylösen joutuessa ennenaikaiselle eläkkeelle liikenneonnettomuuden vuoksi. Pirkko ja aviomies Ahti olivat lomamatkalla Vuokatissa pyöräilemässä. Kolmion takaa tullut auto törmäsi Pirkkoon, kun autolija ei huomannut Ahdin takana pyöräilevää vaimoa. Pirkko lensi pyörän selästä asfalttiin ja loukkasi päänsä. Hänet kiidätettiin Oulun keskussairaalaan ja sieltä aikanaan Jorviin. Kesästä 2002 kului sairaaloissa kaksi kuukautta. Pirkko on saanut tähän päivään asti kuntoutusta onnettomuuden aiheuttamaan traumaattiseen aivovammaan. Ulospäin vammaa ei huomaa, ja Pirkko on itse oppinut elämään sen kanssa.

Pirkko Ylösen rinnalla on kulkenut hänen miehensä Ahti. Pari avioitui vuonna 1983.

– Olen aina uskonut Jumalaan, mutta Ahdin kautta sain tutustua Jeesukseen ja rukoukseen, Pirkko kertoo.

Ahti Ylönen oli toiminut Suomen teologisen instituutin iltapäivystäjänä yli kymmenen vuoden ajan, ja Pirkko sai tutustua instituutin toimintaan erilaisten talokotehtävien kautta, missä aviopari oli yhdessäkin töissä. Ahdin jäätyä terveydentilansa vuoksi iltapäivystäjän tehtävästä sivuun sai Pirkko kutsun jatkamaan miehensä paikalla instituutin illoissa.

– Kirsi Sell soitti syksyllä 2013 ja pyysi minua iltapäivystäjäksi. Ajattelin ensin, etten osaa, enhän ole Ahti, Pirkko muistelee.

Pirkko Ylönen saapuu tiistai-iltaisin Suomen teologiseen instituuttiin vähän ennen neljää. Työtehtäviin iltapäivystäjällä kuuluu Pirkon sanojen mukaan ”enimmäkseen ovien avaamista ja kysymyksiin vastaamista.”

– Suurin osa tervehtii tullessaan ovesta, ja se on mukavaa. Tykkään nuorista, olette niin sööttejä, Pirkko nauraa.

Ovet Pirkko sulkee seitsemän aikaan ja lähtee kotiinsa. Silloinkin instituutin pimenevään iltaan saattaa jäädä joku vanhempi opiskelija, jolle on uskottu haltuun oma avain.

Espoonlahden kotiseurakunnassaan Pirkko toimii aktiivisesti mukana. Erityisen lähellä sydäntä hänellä on rukousren-gastoiminta, jossa Pirkko sai olla aluksi Ahdin kanssa yhdessä. Rukousren-gas muistaa aina nimeltä seurakunnan työntekijöitä ja kesän rippikoululaisia, mutta se on olemassa myös erilaisia erityistilanteita varten.

– Rukousrenkaalta voi tulla rukouspyyntöjä tekstiviestinä milloin vain. Joskus aluksi koin raskaaksi sen, kun kännykään tuli monta rukouspyyntöä kerralla, mutta sen jälkeen kun olen itsekin tarvinnut rukoustukea ja sitä myös saanut, olen ymmärtänyt kuinka tärkeää se on. Ja minä saan olla siinä mukana, Pirkko iloitsee.

Jumala ja kärsimys

Timo Eskola

Paastonaika ja pääsiäinen nostavat mediassa usein esiin kärkevän keskustelun kristinuskon sisällöstä. Englannissa kuuluisa näyttelijä ja vannoutunut ateisti Stephen Fry syytti Jumalaa kärsimyksen tuottamisesta. Suomessakin hyvin tunnettu Fry oli ollut haastateltavana televisiossa, ja yllättäen haastattelija kysyi häneltä, mitä hän sanoisi Jumalalle, jos joutuisi taivaan portille. Fry totesi kysyvänsä terävästi: ”Miten sinä kehtaat!” Miten Jumala kehtaa luoda tällaisen maailman, joka on niin täynnä kärsimystä?

Keskustelu jatkui ja esiin alkoi nousta monia ateismille tyypillisiä väitteitä. Jos Jumala on todella luonut tämän maailman, hänen täytyy olla äärimmäisen maaninen ja itseks. Toimittajan innoittamana Fry jatkoi listaansa. Näin kauhealta näyttävän maailman Jumala olisi demonisen paha (”evil”), suorastaan pahantahtoinen hirviö. Uskonnollista terminologiaa ajatellen Fry siis kuvaili jumaluutta samaan tapaan kuin kristinuskko kuvaa Jumalan vastustajaa Perkelettä.

Mistä kärsimys johtuu?

Miksi maailmassa on kärsimystä? Miksi maailma osoittautuu pahaksi ja etenkin ihmiset itse osoittautuvat toisilleen hirviöiksi? Uskonnonfilosofit ovat analysoineet aiheita aikojen saatossa monin tavoin. Fryn ensimmäinen väite on tämän analyysin perusteella melko epäjohdonmukainen ja puhujalle itselleen vaarallinen.

Kun ateisti nousee kristillistä jumaläkäsitystä vastaan – jonka todellisuuteen hän itse ei tietenkään usko – hän joutuu olettamaan, että ihmiskunta elää raakaa elämää toisia riistäen ja tappaen. Koska maailma on paha, on mahdotonta olettaa, että jokin rakkautta täynnä oleva jumaluus olisi tehnyt tämän kaiken. Mutta mitä seuraa, jos johtopäätöksenä todetaan, että Jumalaa ei ole?

Uskonnonfilosofien mukaan jäljelle jäävä vaihtoehto ei ole sen parempi. Kun ateisti, joihin myös Fry tietoisesti kuuluu, hylkää väitteensä perusteella koko jumaluskon, hänelle jää vain paha maailma. Tämä ei ensinkään helpota keskustelua. Hänen olisi yhä saatava vastaus siihen, miksi ihminen kärsii. Pitäisikö nyt ajatella, että Jumalan sijaan nimenomaan ihminen onkin demoninen hirviö, joka tuhoaa tieteen tahtoen toisia ihmisiä? Uskaltaako ateisti mennä ajatuksissaan näin pitkälle ja myöntää oman puutteellisuutensa?

Ateismin sisäisiin ristiriitoihin kuuluu se, että etenkin pinnalliseen arkiajateluun tyytyvä ateisti ei todellisuudessa edes hylkää Jumalaa. Fry ei tietenkään lyhyessä haastattelussa pohdi näin teoreettista aihetta. Itse kysymys jää kuitenkin elämään. Tarvitaanko Jumalaa ateismissa yhä sen tähden, että häntä voitaisiin syyttää maailman pahuudesta? Ajatus ei ole kovinkaan houkutteleva. Johtopäätös on kuitenkin väistämätön. Jos Jumalaa ei ole, ihmisestä itsestään tulee maailman turmelija.

Kuva: Hilpi Jenu

Jumala itse kärsii

Aiheesta nousseeseen julkiseen keskusteluun osallistunut kolumnisti Tim Stanley toi kiistaan kuitenkin myös kristillisen näkökulman. Kristinuskon ja Raamatun mukaan tämä maailmamme ei ole Jumalan luoma ihannemaailma, vaan syntiin langennut ja itsekkyydessä elävä maailma. Fryn kaltaisten ateistien käsitys kristinuskon luonteesta ja uskomuksista on melko virheellinen.

Toiseksi Stanley muistuttaa, että Jeesuksen Kristuksen kuolemasta puhuva pääsiäinen muistuttaa itse asiassa aivan toisesta näkökulmasta. Jumala ei ole ollut ahdistuksen edessä hiljaa. Hän on Pojassaan osallistunut tämän maailman kärsimykseen.

Stanley kertoo kristillisen sanoman pääpiirteitä. Kun kristityt vastaavat kysymykseen kärsimyksestä, he muistuttavat, että Jumala lähettää Kristuksen maailmaan kantamaan pahimman nöyryyksen ja tuskan, mitä kukaan voi kokea. Juutalaisten oppineiden hylkäämänä ja roomalaisten sotilaiden ristille naulaamana hän saa kokea narimessiaan kuoleman. Tätä korostaa hänen pilkkaava nimityksensä ristin päällä, ”Juutalaisten kuningas”.

Kristinuskon julistaa, että ihmisten kärsimykseen löytyy vastaus. Se löytyy siitä, että Jumala itse tulee osalliseksi kärsimyksestä ja asettuu näin synnin, väkivallan ja ahneuden seurauksista kärsivän ihmiskunnan rinnalle. Siksi myös kristityt on kutsuttu Kristuksen seuraajina osallistumaan tämän maailman kärsimykseen ja tuomaan apua hädän keskelle.

Miten Jumala siis ”kehtaa” luoda tällaisen maailman? Voidaanko ateisteille vastata? Kysymys on väärin asetettu. Jumala loi paratiisin. Pieniä viitteitä siitä saamme vielä kokea etenkin perheen, läheisten ihmissuhteiden ja rakkauden kautta. Kaikkea tätä turmelee kuitenkin ihmisen oma itsekkyyksy, synti. Pääsiäisen ihmeellinen sanoma muistuttaa: ”Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi” (2. Kor. 5:21). Jumala puhuu meille ihmiselämän syvimmällä kielellä. Vapautus tämän maailman kärsimyksestä tulee Jumalan Pojan kärsimyksen kautta.

PÄÄN TIETOA JA SIELUN RAVINTOA

STI:n jäsenjärjestöjen johtajat kirjoittavat vuorollaan tälle palstalle.

Ristin kantajat

Kun puhutaan aidosta elämänrististä, ei puhuta kevyestä maanantaivaivasta, joka tiistaina on jo unohtunut. Risti on todellinen taakka, jonka alle tunnutaan tukehduttavan. Joka painaa kuin poikki puu harteilla. Risti on erämaa, synti, kipu tai häpeä. Risti on alamittaisuutta, ahdistusta tai sairautta. Risti on pilkkaa tai katkeruutta. Uskon puutetta tai jatkuvaa janoa. Risti voi olla myös menetystä, surua, kaipausta tai lohduttomuutta. Ristillä on monta nimeä, mutta aina se on painoa, joka laittaa kumaraan, ja pimeyttä, joka pyrkii peittämään tulevaisuuden ja toivon.

Herramme Jeesus on onneksi suuri ristinkantaja. Se tarkoittaa sitä, että kun me olemme oman ristimme alla, on hän siellä meidän kanssamme. Kun kannamme taakkaamme, kantaa hän sitä meidän kanssamme. Kun joku toivottaa itselleen kuolemaa, Jeesus kiinnittää hänet takaisin elämään. Kun toinen kiroaa syntymäpäivänsä, Jeesus kertoo luoneensa hänet, tehneensä hänen jokaisen luunsa. Kun pelkäämme tulevaa, hän sanoo antavansa meille tulevaisuuden ja toivon. Kun olemme langenneet syntiin, hän näyttää haavoitettuja käsiään. Kun harkitsemme selän kääntämistä, hän kysyy, mitä voisi enemmän meille tehdä, kuin antaa henkensä puolestamme. Jeesukselle ei ole yhdentekevää meidän ristimme, eikä hän salli sen laskeutuvan harteillemme ilman tarkoitusta. Kun risti annetaan, on siihen merkitty valmiiksi sen tehtävä ja vapautuksen päivämäärä. Runebergin virsi 609 kuvaa ristin tarkoitusta:

”En kantaja ristin mä ainoa lie, en viimeinen myöskään maan päällä. Vaan Jeesuksen luo tämä ristini vie, hän kantoi sen synnittä täällä...”

Ja jatketaan:

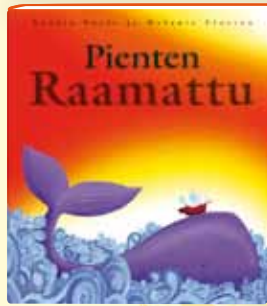
”Sun ristisi rinnalla Jeesukseni, mun ristini paljon ei paina. Kun suot minun katsella kasvojasi, niin virvoitat sieluni aina. Ei hätää nyt voi olla mulla...”

Juha Vähäsarja

Suomen Raamattuopiston rehtori

Kuva: Hilpi Jenu

Boyle, Renita ja Florian, Melanie
PIENTEN RAAMATTU

Pienten Raamatun iloiset ja selkeät kuvat kiinnostavat pikkulukijaa ja kertomukset ovat kirjoitettu lapsille ymmärrettävällä tavalla. Kirja sisältää 33 kertomusta Vanhasta testamentista ja 35 kertomusta Uudesta testamentista. Kirja sopii ääneen luettavaksi noin 3–6-vuotiaille.

Hinta 15,90 euroa.

Auvinen, Ville

USKON SIEMENIÄ

Ville Auvisen päivittäinen hartauskirja kulkee rinnalla koko vuoden. Jumalan rakkaus ja armo ovat Auvisen tekstien keskeisintä sisältöä.

Hinta 17,90 euroa.

Toimitus- ja postikulut sisältyvät hintaan.

Voit lähettää tilauksesi suoraan sähköpostiin asiakaspalvelu@aurinkokustannus.fi tai soittaa numeroon 020 7289 650

Aurinko
KUSTANNUS

www.aurinkokustannus.fi

**Suomen teologisen instituutin
sääntömääräinen**

KEVÄTKOKOUS

**pidetään keskiviikkona 12.5. 2015
klo 16 STI:ssä**

Käsiteltävänä on vuoden 2014 vuosikertomus tilinpäätöksineen.

Päätösvalta on jäsenjärjestöjen edustajilla, mutta myös kaikki tukijäsenet ovat tervetulleita.

Vuosikertomuksesta poimittu

STI:n opiskelijamäärässä on tapahtunut ilahduttavaa nousua. Kun vuoden 2013 syyskaudella tavoitettiin 39 Helsingin teologisen tiedekunnan opiskelijaa, joista 12 ensimmäisen ja vain 3 toisen vuoden opiskelijaa, olivat vastaavat luvut syksyllä 2014 65, 18 ja 12. Lisäksi vuoden 2014 aikana tavoitettiin n. 20 Åbo Akademiassa ja runsaat 30 Joensuussa opiskelevaa. Syksyllä aloitettua luentojen videointia ja jakamista netissä on jatkettu. Kokonaiskatselukertoja on kertynyt yli 8000.

VIERAILUT

Ville Auvinen

Iltamessut Pyhän Sydämen kappelissa,
Helsingin Kalliossa parittomien viikkojen
tiistaisin klo 18.30

- 11.4. Ryttylä, Apologia-forum
- 22.4. Joensuu, Evankeliset opiskelijat
- 25.4. Kauniainen, Raamattuopisto,
Jeesuksen viimeiset päivät -kurssi
- 26.4. Japanin-lähetysjuhla, Turku
- 15.5.-1.6. Sambia, opetusmatka

Timo Eskola

- 10.4. Ryttylä, Apologia-forum
- 14.4. Riihimäki, Sley

TEOLOGISEEN?

Valmennuskurssi
teologisiin tiedekuntiin
Ryttylä 4.–8.5.2015

- Pääsykoekirjat
- Luku- ja vastaus-
tekniikkaa
- Harjoituskoe

kansanlahetysopisto.fi

MAKUPALA

STI:n arkistojen aarteista

Jumalan lupaukset ei ole tyhjennetyt, vaikka ne owat täytetyt, waan owat yhtä lujat ja runsaat kuin ennenkin ja me saamme odottaa niitten täyttämistä wiefäkin. Parhaimmatkin ihmisten lupaukset owat kuin säiliöt, joissa wain on sattumoinen wara tai wara yhdeksi kerraksi, mutta Jumalan lupaukset eiwät milloinkaan lopu, otat niistä vaikka kaiken mikä niissä näytti ofewan. Ne owat sittenkin aiwan niin täydet kuin ne alkuperäisestikin oliwat.

C. S. Spurgeon. Tähtikäpätä. Sitomain joukosta poimittuja. Porwoossa 1891

Osoite

Kaisaniemenkatu 13 A 4. kerros
00100 Helsinki

Puhelin

09 668 9550

Faksi

09 6689 5555

Sähköpostit

sti@sti.fi, etunimi.sukunimi@sti.fi

Kotisivu

www.sti.fi

Pankkitilit

Danske Bank:

FI74 8000 1100 5642 45, BIC: DABAFIHH

Nordea:

FI66 1555 3000 1169 14, BIC: NDEAFIHH

Työntekijät

pääsihteeri Ville Auvinen (044 045 6778)

tutkija Timo Eskola (koti 019 722 702)

sihteeri Kirsi Sell

Aukiolo: lukukausien aikana klo 9–19

Teologinen tutkimus- ja koulutuskeskus.

Luentotoimintaa, kirjasto ja lukusali sekä seurakuntavierailuja

Julkaisee IUSTITIA-nimistä teologista

aikakauskirjaa. Tiedotuslehti KULMAKIVI

lähetetään tukijäsenille kuusi kertaa vuodessa.

Hallituksen puheenjohtaja

lähetysohjohtaja Mika Tuovinen

Jäsenjärjestöt

Lähetysohdistys Kylväjä

Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys

Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetysohdistys

Medialähetysohdistys Sanansaattajat

Suomen Ev.lut. Kansanlähetysohdistys

Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys

Suomen Raamattuopisto

Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland

Talous vapaaehtoisen kannatuksen varassa.

Vuosittukijäsenmaksu 35 euroa (opiskelijat 10 euroa, yhteisöt 100 euroa). Ottaa vastaan kirjalahjoituksia, avustuksia ja testamentteja.

Rahankeräyslupa POL-2014-12845

Poliisihallituksen arpajaishallinto on myöntänyt

STI:lle 29.1.2015 luvan koko Suomen alueella

Ahvenanmaata lukuun ottamatta 29.1.2015–

31.12.2016 järjestettävälle rahankeräykselle. Varat

käytetään teologiseen ja pastoraaliseen

koulutukseen, julistus- ja julkaisutoimintaan sekä

kirjastopalvelujen ylläpitämiseen.

Taitto

Kirsi Sell

Painopaikka

Kirjapaino Hermes Oy

ISSN-L 2243-0733, ISSN 2243-0733 (painettu)

ISSN 2243-0741 (verkkójulkaisu)

SUOMEN TEOLOGINEN
INSTITUUTTI
Kaisaniemenkatu 13 A
00100 HELSINKI

. D022

Posti Green

*Kevät joutuu, elämämme
Kristukselta toivon saa.
Pyhän Hengen auringossa
lämpenee jo kylvömaa.
Armon raikkaat tuulet meitä
virvoittavat nääntyneitä.
Herää, sydän, aukaise
portit riemun Hengelle!*

Virsi 569: 3

Etukansi: Ville Auvinen
Takakansi: Sinikka Ahvenainen